

רב טוראי עדינאיב, רוזה

בתם של מאיה ושמחה (סמיון). נולדה ביום ד' תמוז תשמ"ב (25.6.1982) ברוסיה, אחות לליאנה וללידור.

ילדותה של רוזה עברה בקווקז שבכברית המועצות. היא הצליחה מאוד בלימודיה, ומוריה והוריה התגאו בה מאוד. בגיל שש למדה לנגן על פסנתר, וכן למדה לרקוד.

בשנת 1996, בהיותה בת ארבע-עשרה, עלתה ארצה עם אמה ואחותה. האב נשאר בקווקז. כאן למדה באולפן, רכשה את השפה העברית, ושלטה בה היטב. את רוזה הגיעה מוטיבציה גבוהה להשתלב בחברה הישראלית.

המשפחה התיישבה בחדרה ורוזה למדה בכיתות ט'-י' בבית הספר "מקיף עמל מדעים ואומנויות" וסיימה את לימודיה התיכוניים בבית ספר "עמל ב'".

בזמן לימודיה סייעה בהתנדבות לקשישים ובעת שירותה הצבאי התנדבה לסיורים במשטרה.

בעדה הקווקזית אין זה מקובל שבנות משרתות בצבא, אף על פי כן ועל אף חששותיה של אמה התגייסה רוזה לצה"ל ב-16 בינואר 2001 מתוך תחושה שעליה למלא את חובתה האזרחית למדינתה ולמולדתה – ישראל. בזכות נחישותה וכוח השכנוע שלה השיגה את מבוקשה והתגייסה.

רוזה שירתה כפקידה בחיל האוויר, וחשה גאווה בלובשה את מדי צבא הגנה לישראל. בצבא רכשה לה חברים רבים, צברים ועולים. תכונותיה הבולטות היו: כושר ארגון, הרצון לתרום לזולת והיכולת ליצור קשרים חברתיים. בזכות התכונות הללו התאקלמה היטב, הייתה לעמוד התווך בכל מסיבה וטיול, והייתה מוקד משיכה חברתי. בכל מקום חדש שנקלעה אליו – אם בתחום הלימודים ואם בתחום העבודה – ידעה מיד להתחבר ולהתחבב על כל הסובבים אותה.

במסגרת המשפחה הייתה רוזה בת לתפארת לאמה וחברה טובה לאחותה ואשת סודה. אחותה תמיד שאפה לחקותה ולהידמות לה.

רוזה אהבה את החיים, אהבה לבלות ותמיד דאגה להיראות יפה ומטופחת. חיוך שכן דרך קבע על שפתיה והיא נמנעה מלשתף אחרים בצר לה. צחוקה הסווה את הפגיעות ואת הרגישות היתרה שלה.

היא הספיקה לשרת רק עשרה חודשים בצבא כשנקטפה בדמי ימיה בתאונת דרכים.

רוזה עדינאיב נפלה בעת שירותה בי' בחשוון תשס"ב (27.10.2001) והיא בת תשע-עשרה וחצי בנפלה. היא הובאה למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחדרה. הניחה אחריה הורים, אחות ואח. לאחר מותה הועלתה רוזה לדרגת רב-טוראי.

בדברי הניחומים שלו העיד סגן-אלוף שי גלעד, מפקד להק אוויר ביחידה שבה שירתה רוזה: "הידיעה המרה על מותה של רוזה הכתה את מפקדי היחידה וחילייה בתדהמה. רוזה הגיעה ליחידתי בחודש פברואר 2001, והייתה בעיניי התגלמות הציונות החדשה. כעולה חדשה התערתה רוזה היטב בקרבנו. בתקופה זו גילינו חברה אמיתית, שקטה, מנומסת, מסורה, אחראית, מקצועית וחברותית. רוזה שבתה את לבנו בהליכותיה הנעימות, בחריצותה ובחוכמתה... היא הייתה חלק מעולמנו, נזכור אותה לעד וננצור את זכרה".

דמותה של רוזה מהווה סמל ומופת להתאקלמות, להשתלבות ולהתערות במדינת ישראל.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע'י משרד הביטחון)

רב טוראי עידיניאייב רוזה ז"ל

בת מאיה ושמחה

נפלה ב' בחשוון תשס"ב , 27/10/2001

שרתה בחיל האוויר

נקברה בחדרה

רב טוראי עידיניאייב רוזה ז"ל
בת 19 בנפלה

קורות חיים

לדותה של רוזה עברה עליה בקווקז שבברית המועצות. היא התקבלה לבית ספר מספר 115 שם הצליחה מאוד בלימודיה, ומוריה והוריה התגאו בה מאוד. בגיל שש למדה לנגן על פסנתר, וכן למדה לרקוד.

בגיל 14 עלתה ארצה עם אימה ואחותה. למדה באולפן, רכשה את השפה העברית, ושלטה בה היטב, וזאת בכדי להשתלב בחברה הישראלית.

היא למדה ב"מקיף עמל מדעים ואומנויות" מכיתה ט'-י', ובעמל ב' למדה מכיתה יא'-יב'. בהיותה תלמידה סייעה לקשישים, וכן בזמן שירותה הצבאי התנדבה לסיורים במשטרה. בהיותה בת 18 התגייסה לצה"ל בתאריך: 16.1.2001 כי היא הרגישה שעליה למלא את חובתה כאזרחית המדינה, וזאת למרות שבעדה הקווקזית לא מקובל, שבת תשרת בצבא. היא שירתה כפקידה בחיל האוויר, והיגיעה לדרגת רב"ט.

תכונותיה הבולטות ביותר היו: כושר ארגון, הרצון לתרום לזולת והיכולת ליצור קשרים חברתיים. בזכות התכונות הללו התאקלמה בארץ. הייתה עמוד התווך בכל מסיבה וטיול, והיוותה מוקד משיכה חברתי. בכל מקום חדש אליו נקלעה אם בתחום הלימודים, ואם בתחום העבודה, מיד ידעה להתחבר ולהתחבב על כל הסובבים אותה.

כשהחליטה ללכת לצבא נתקלה בחששותיה של האם. אבל בזכות נחישותה וכוח השכנוע שלה, השיגה את מבוקשה והתגייסה. היא חשה כי מדינתה ומולדתה היא ישראל, ולכן הייתה גאה מאוד ללבוש את מדי צבא הגנה לישראל. בצבא רכשה לה חברים רבים "צברים" ועולים. לא רק במסגרת החברתית בלטה, אלא גם במסגרת המשפחתית. היא הייתה בת לתפארת, וחברה טובה לאחותה ואשת סודה. אחותה תמיד שאפה לחקותה

רב טוראי עידיניאייב רוזה ז"ל

ולהידמות לה.

רוזה אהבה את החיים. היא אהבה לבלות, ותמיד דאגה להראות יפה ומטופחת. תמיד חייכה, ולא אהבה לשתף אחרים בצר לה. הצחוק שימש לה כמסווה לפגיעות ולרגישות היתרה שבה.

דמותה של רוזה משמשת סמל ומופת להתאקלמות, השתלבות והתערות בארץ ישראל. רוזה הספיקה לשרת רק עשרה חודשים בצבא.

היא נקטפה בדמי ימיה בתאונת דרכים בעת שירותה הצבאי ב-27.10.2001. תהי נשמתה צרורה בצרור החיים.

רוזה,

קשה לי לדבר על רוזה בזמן עבר. חלק ממני עדין משוכנע שעוד רגע היא תכנס ללשכה עם החיוך שהוא רק שלה והכל יהיה ממש כמו פעם. ככל שעובר הזמן עוד חלק ממני משלים עם העובדה שהיא לא כאן.

הייתי הראשונה לדעת וגם זו שאולי נפרדה ממך אחרונה. את לא פה, זה נכון. אבל הרושם הזה שהשארית אחרי שיחה, חיוך או כל דבר קטן במפגשים שהיו לנו כל יום נשאר עדיין פה איתי. לא פעם אמרתי, והיום אני מצטערת לא אחת שלא מצאתי את הזמן לומר לך אישית, שאחת כמוך לא פוגשים כל יום. ואני, בתפקידי הנוכחי פגשתי כבר לא מעט בנות. האדיבות, העדינות שליוותה אותך והחיוך שהעלית על פניי לא פעם, חסרים לי. אני מוצאת את עצמי חושבת על הדברים האחרונים שנאמרו. פתאום, המילים שלא הייתה להם משמעות מעבר לרגילה מקבלות עוצמה רק מהעובדה הפשוטה והמוגמרת שאת כבר לא תחזירי. אני חושבת שעדיין חלקים ממני לא ממש יודעים איך להתמודד עם הריק הזה. וזו כלל לא פונקציה של זמן, יש אנשים שהחלל שנשאר אחרי שהם אינם כבר לא יתמלא לעולם. וכך השארת אותנו. רוזה, אין דרך יותר פשוטה לומר את זה. את חסרה.

זו אולי ההזדמנות שלי לומר לך דברים שלא אמרתי והייתי צריכה. אני יכולה להיות רק אסירת תודה על שזכיתי לקבל אותך למחלקה שלי. אני מוקירה כל זכרון שלי איתך, מהיום הראשון שלך פה עד למשברים ובדיחות קטנות. מעבר לפורמליות, הייתה לך אצלי פינה מאוד מיוחדת בלב. והאמת היא שזכית בה בקלות וללא מאמץ. הנועם, הרגישות וכל דבר שהיה את בכל מובן היה שובה לב, ואני יכולה רק להודות לך על מי שהיית עבורי ועדיין הינך.

אני רק יכולה לאחל לך את אותה השלום שהבאת את עצמך אליי. מתגעגעת.

נטע לוסטיג.

לרוזה היקרה!!!

הכרתי אותך לפני 4 שנים,
וביחד עברנו הרבה זמנים,
הזמן נעצר ואת הלכת
אך בלבי את נשארת.
היית חיילת ושירתת בצבא
ושירותך היה נפלא.
חברות האינו פו ושם
ולמרות המקרה נשאר לעולם.
הרבה דברים עברנו יחד,
ולמרות שהזמן עבר בפחד.
לשכוח אותך זה בלתי אפשרי
כי חברות איתך זה דבר נצחי.
שכנה היית קרובה מאוד,
ולליבי לא פחות.
לצאת לראות אותך מבלה
זה היה דבר נפלא.
והינה הזמן נגמר
ולבלות איתך לא נשאר,
למרות שזה כואב
איתך אני אפרד מכול הלב.

לא אשכחך לעולם חברתך אירינה מגירוב!!

לרוזה היקרה!

האמת שאני לא יודעת מאיפה להתחיל כי נורא קשה. את
מאד חסרה לי כי כל יום הגעגועים גוברים יותר ויותר
והכאב גדל.

רק עכשיו התחלתי להבין שאת איננה הראש מבין והלב לא
מאמין. אני לא מסוגלת להבין ולהאמין לזה שיותר לא נישב
על הספסל שליד הבית ונצחק עד הבוקר. אני לא יכולה
לתאר לך עד כמה את חסרה לי אבל אני מאמינה שאת
מסתכלת עלינו מהמרום ורואה עד כמה את חסרה.
אני כל כך מתגעגעת לפני המלאך שלך לשערך המטולטל
וריח המזדהים שלך ולצחוקך המתוק שתמיד הדביק את כולם.
רוזה אני תמיד נזכרת ביום הברית של אחיך היית מלכה של
הערב וחיוך לא ירד מפניך. תמיד אמרת לי שבשביל אחיך
תעשי כל דבר בחיים ואני בטוחה שלמרות שאת לא איתו
את תמיד קיימת את האבטחות שלך ואני בטוחה שמלמעלה
תשמרי עליו ותהיה המלאך השומר שלו. יש לי הרבה דברים
בלב אבל אני לא אכתוב אותם כי מבלי שאני אגיד את גם
ככה יודעת את זה. את תמיד ידעת מה אני מרגישה ואני
בטוחה שגם עכשיו את יודעת.
אוהבת זוכרת ותמיד אזכור אותך חברתך לתמיד אלינה.

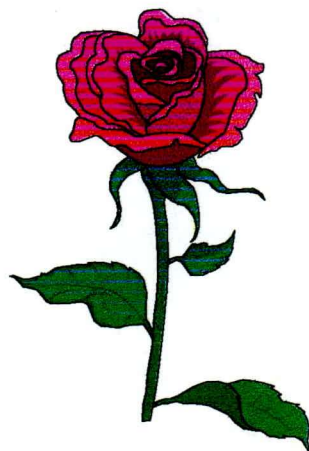
זוכרים אותך רחה היקרה !

הכירנו אותך מלפני 5 שנים.
היינו חברות אפילו עד הרגע האחרון שלך.
ברגעים הכי קשים היינו ביחד, בכינו אחד לשניה ואף פעם לא
חשבנו שהחיים יכולים להיפסק ככה פתאום.
בילינו את רגעי האושר, גם אם זה היה בכי או צחוק, חילקנו
את זה ביחד.
היו בך חיים מלאים בשמחה, הצחוק הנפלא והחיוך הזוהר כמו
קרני השמש שמאירות.
היית מלאת חיים והענקת את זה לאחרים, נדיבות שבלבך השאירה
את כולם עם טעם טוב האכפתיות שלך כלפי האנשים שאהבת,
האנושיות שבך.
אנו זוכרות את היום בו התגייסת התרגשת נורא ולקח לך זמן
להתאקלם, כי נורא התרגלת והתגעגעת לסביבה בה היית נמצאת,
כמו גם ביום בו נולד אחיך היית מאושרת עד השמיים, התכוונת
חודשים ודקות שיצא לאור, ספרת ימים לברית ובסוף החגיגה
והשמחה ללא גבולות שחילקת עם כולנו.

וגם את היום שהתחיל לא כל כך רע :
" זה היה בערב יצאנו לבלות, בראש שלנו לצחוק וליהנות.
אל תוך הלילה נסענו חבורה, בחזרה הביתה לפתע זה קרה!"
ולעולם לא נישכח את היום הנורא הזה!

"כשהלב בוכה רק אלוהים שומע, הכאב עולה מתוך הנשמה.
אדם נופל לפני שהוא שוקע, בתפילה קטנה חותך את הדממה.
בעיני דמעה הלב בוכה בשקט, כשהלב שותק הנשמה זועקת.
הכאב גדול ואין לאן לברוח."

את חסרה לנו...
את לנצח בליבינו!!!

חברותך לנה ואנה לרמן!